Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν Ἰην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου, λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ον — Ἐν Ἀθήναις, 18 Δεκεμβρίου 1904 — Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 3

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ, ὅταν οἱ δύο ἐξάδελφοι ἔφθασαν εἰς τὴν φυτείαν. Οἱ δοῦλοι ἦσαν ἕτοιμοι ν' ἀποσυρθοῦν εἰς τὰς καλύβας των διὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὸ δεῖπνόν των· μόνον τὸ ἐργοστάσιον ἔλαμπεν ἀκόμη μὲ τὰς φλόγας τῶν φούρνων του καὶ ἐσκόρπιζεν ὀλόγυρα, εἰς μεγάλην ἀκτῖνα, τὰς οἰνοπνευματώδεις ἀναθυμιάσεις του.

Ἡ ἐμφάνισις ὅμως τοῦ Γιαρουρῆ ἐφάνη σὰν νὰ ἐπροξένησε κάποιαν ἀναστάτωσιν εἰς ἕνα ὅμιλον Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι κατεγίνοντο νὰ ἑτοιμάσουν εἰς τὸ ὕπαιθρον τὸ ἑσπερινόν των φαγητόν. Τοὺς εἶδαν νὰ σηκόνωνται γρήγορα, νὰ δείχνουν μὲ τὸ δάκτυλον τὸν ὁμόφυλόν των καὶ ν' ἀνταλλάσσουν μερικὰς βιαστικὰς λέξεις.

Ἀλλ' οὔτε ὁ Δὸν Ραφαήλ, οὔτε ὁ Ἀλόνσος, οὔτε ὁ Γιαρουρῆς τους ἐπρόσεξαν. Διηυθύνθησαν πρὸς τὴν κατοικίαν, εἰς τῆς ὁποίας τὸ κατώφλιον ἕνας ἄνθρωπος κοντός, ἀλλ' ἀρκετὰ εὐμελής, μὲ μαυρειδερὸν δέρμα, τὸ ὁποῖον εἶχε χαλκοχρώμους ἀνταυγείας, μὲ μάτια ζωηρὰ καὶ ἔξυπνα, νέος ἀκόμη, διότι δὲν ἐφαίνετο ἐπάνω ἀπὸ τριάντα ἐτῶν, τοὺς ἐπερίμενεν.

Ἦτο ὁ ἐπιστάτης τοῦ κτήματος, ἕνας καλὸς καὶ ἄξιος μιγὰς ἢ μαμμαλοῦκος, ὅπως ὀνομάζουν ἐκεῖ κάτω τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐγεννήθησαν ἀπὸ ἐπιγαμίας Ἰνδῶν καὶ Μαύρων, — ἄνθρωποι πιστοί, ἀνδρεῖοι καὶ ἰδίως ἐξυπνότατοι ὅλοι.

— Καλησπέρα, ἀφέντη, εἶπεν ἀνασηκόνων εὐγενέστατα τὸ μεγάλο του ψάθινο καπέλλο, τὸ ὁποῖον ἔμοιαζε σὰν τεράστιον μανιτάρι. — Εἶχα ἀρχίσῃ ν' ἀνησυχῶ, καὶ ἐλογάριαζα νὰ πάρω μερικοὺς μαύρους ἀρθῶ νὰ σας βοηθήσω.

— Τὸν ἐσκοτώσαμε τὸν ἰαγουάρο, Χάρα, εἶπεν ὁ δὸν Ραφαήλ· ἢ μᾶλλον, τὸν ἐσκότωσε αὐτὸς ὁ Ἰνδὸς μὲ τὴ βαν ά γ ι α του.

— Πρώτη φορὰ τὸν βλέπω, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀφέντη.

— Τὸ πιστεύω, Χάρα. Ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακράν: . . . Ποῦ εἶνε ὁ Βελάσκος;

— Ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα μαῦρον, ποὺ εἶνε ἄρρωστος βαρύά.

— Τί ἔχει;

— Ἑλώδη πυρετόν, ἀφέντη.

— Ὁ Βελάσκος εἶνε καλὸς γιατρός, καὶ θὰ τὸν κάμῃ καλά.

— Νὰ τὸν εἰδοποιήσω πῶς ἐπεστρέψατε;

— Ἀμέσως μάλιστα. Ἔχω νὰ τοῦ πῶ σοβαρὰ πράγματα. Εἶνε ἕτοιμο τὸ φαγητόν;

— Μάλιστα, ἀφέντη. Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμένο στὴν ταράστα...

— Ἔλα, Ἀλόνσε.

Ἐμβῆκαν εἰς τὴν κατοικίαν καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ δῶμα, ἀκολουθούμενοι πάντοτε ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν σιγηλὸν Ἰνδόν. Ὁ ἐπιστάτης εἶχε φροντίσῃ νὰ ἑτοιμασθοῦν ἐξαίρετα καὶ νόστιμα κρύα φαγητά, καὶ εἶχεν ἀνάψῃ μίαν λάμπαν.

Ἀεράκι δροσερό, μυρωμένο μὲ χίλια ἀρώματα, ἤρχετο ἀπὸ τὸν ποταμὸν κ' ἔκαμνε νὰ θροῦν τὰ μεγάλα φύλλα τῶν μαξιμιλιανῶν φοινίκων καὶ τὰ κόκκινα ροιάνθεμα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀνθισμένα κοντὰ εἰς τὸ δρύφακτον.

Ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ ὁ Ἀλόνσος ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι· ὁ πρῶτος ἐξεβούλωσε μίαν μποτίλλιαν μὲ παλαιὸ κρασὶ τῆς Ἱσπανίας, τὸ ὁποῖον μὲ πολλοὺς κόπους καὶ βάσανα εἶχε μεταφερθῇ εἰς τὴν φυτείαν.

— Πεινᾷς; ἠρώτησεν ὁ κάλλιεργητής, στρέφων πρὸς τὸν Ἰνδόν, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ὀρθὸς εἰς μίαν γωνίαν.

— Ὁ Ἰνδὸς ποῦ

«Καὶ προδότης! — ἐπρόσθεσε μία φωνή.» (Σελ. 18, στήλ. α'.)

συλλογίζεται τὴν ἐκδίκησιν, δὲν αἰσθάνεται οὔτε τῆς πείνας οὔτε τῆς δίψας τὰ κέντρα, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουρῆς.

— Ἡ ἐκδίκησις θαρθῆ μὲ τὸν καιρόν της, φίλε μου. Κάθησε τώρα νὰ δόκιμάσῃς αὐτὲς ἐδῶ τὲς κοτολέττες ἀπὸ μ α ν ά τ ο, ποῦ εἶνε νοστιμώτερες κι' ἀπὸ τὲς μοσχαρίσιες.

Ὁ Ἰνδὸς ὕψωσε τοὺς ὤμους, καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Τί ἄνθρωποι κι' αὐτοί! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ἔτσι εἶνε ὅλοι των, ἐξάδελφέ μου, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν δασῶν. Ὑπερήφανοι, ἀλαζόνες, καὶ ἰδίως ἐκδικητικοί...

— Καὶ προδόται!— ἐπρόσθεσε μία φωνή.

Οἱ δύο ἐξάδελφοι ἔστρεψαν νὰ ἰδοῦν.

— Ἐσεῖς εἶσθε, γιατρέ;... ἀνεφώνησαν.

— Κ' ἔρχομαι μὲ τὴν ὥραν μου, καθὼς φαίνεται. Ὁ ἀέρας τοῦ Ὀρενόκου ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν.

— Καὶ τὸ τραπέζι μας εἶνε πρώτης τάξεως, γιατρέ, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Τὸ γνωρίζω, καὶ γι' αὐτὸ ἔρχομαι συχνὰ καὶ σας εὑρίσκω.

— Παραπολὺ σπανίως ἀπ' ἐναντίας, ἀγαπητέ μου Βελάσκε. Ἤθελα νὰ σας ἔβλεπα συχνότερα καὶ νὰ ἔχω περισσότερον κοντά μου ἕνα τόσον ἀγαπητὸν καὶ μάλιστα τόσον σοφὸν σύντροφον. Καθῆστε, καὶ γευθῆτε λίγο ἀπὸ αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς φασιανοὺς τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ ἰατρὸς Βελάσκος δὲν ἐπερίμενε νὰ τον παρακαλέσουν, ἀλλὰ ἐκάθησε μεταξὺ τῶν δύο ἐξαδέλφων. Εἶχε περάσῃ καὶ αὐτὸς τὴν σαραντάραν ὅπως ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἦτο ὑψηλὸς καὶ ἰσχνὸς σὰν ὀρεινὸς τῶν Πυρηναίων, ἀλλὰ ὅλος νεῦρα. Ἡ ἐπιδερμίς του, ψημένη καὶ ξαναψημένη ἀπὸ τὸν ἥλιον τοῦ Ἰσημερινοῦ, εἶχε γίνῃ μελαχροινὴ σὰν τῶν μιγάδων, καὶ τὰ μουστάκια του εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ γίνωνται ψαρρά.

Ἱσπανὸς καὶ αὐτὸς ὅπως ὁ Δὸν Ραφαήλ, εἶχε μεταναστεύσῃ νέος εἰς τὴν Ἀμερικήν, εἶχε δὲ μείνῃ μακρὰ ἔτη εἰς τὴν Βραζιλίαν. Κατόπιν, τὸ ἰσχυρὸν πάθος του πρὸς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, τὸν ἔκαμε ν' ἀποχαιρετίσῃ τὰς πόλεις, καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Ἀγγοστούραν, παρὰ τὸν Ὀρενόκον. Ἐραστὴς ὢν τῆς ἀγρίας φύσεως, ἔκαμνε μακρυνὰς ἐκδρομὰς καὶ περιπλανήσεις εἰς τὸν γίγαντα ποταμόν, ἐπισκεπτόμενος τὰς διαφόρους φυτείας τῶν ὀχθῶν του, ὅπου ἔθετεν εἰς ἔργον τὴν ἐπιστήμην του καὶ τὴν μακρὰν πεῖράν του· ἐθεράπευε δούλους καὶ ἀθένταις, ἀλλὰ κυρίως ἔκαμνε συλλογὰς ἀπὸ φυτά, πτηνὰ καὶ ζῷα, τὰς ὁποίας ἔπειτα ἐχάριζεν εἰς τὰ μουσεῖα τῆς Ἱσπανίας.

Ὁ Δὸν Ραφαὴλ ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους φίλους του, καί, μολονότι ἡ φυτεία του ἦτο ἡ πλέον μακρυνὴ ἀπὸ ὅλας, ὁ ἰατρὸς τακτικὰ τὸν ἐπισκέπτετο κάθε τέσσαρας ἢ ἓξ μῆνας.

— Λοιπόν, νεανία μου,— εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἀλόνσον, ὁ ὁποῖος ἀνέτεμνε ἕνα ψητὸν παπαγάλλον, μὲ ζηλευτὴν ὄρεξιν. Λοιπόν, τὸν ἐσκοτώσατε, τὸν ἰαγουάρον;

— Εἶνε σκοτωμένος, γιατρέ, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ ἐμέ.

— Τὸν ἐλαθέψατε!

— Μάλιστα.

— Οὔ! μωρὲ κυνηγός.

— Εἶμαι πρωτόπειρος ἀκόμα, γιατρέ.

— Ἀλήθεια, καὶ εἶσθε μόνον δεκαοκτὼ ἐτῶν. Στὴν ἡλικία σας ἄλλοι δὲν κυνηγοῦν παρὰ παπαγάλλους. Μά... δὲν μου λέτε; Τί θέλει αὐτὸς ὁ Ἰνδός;

Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν, ὁ Δὸν Ραφαὴλ ὕψωσε τὴν κεφαλήν, καὶ τον ἠρώτησεν ὀρθὰ-κοφτά:

— Βελάσκε, ἔχετε ποτέ σας ἀκούσῃ διὰ τὴν Μανόαν;

Ὁ ἰατρός, εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ μαγικοῦ ὀνόματος, ἀνεσκίρτησε.

— Τὴν Μανόαν! ἀνέκραξε. Νὰ ἕνα ὄνομα, ποὺ φέρνει καρδιοκτύπι σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους!

— Καὶ διὰ τοὺς Ἠπειρομερίους;

— Αἴ! καὶ ποιὸς δὲν γνωρίζει τὸν παλαιὸν θρῦλον τοῦ Ἐλδοράδου;

— Γνωρίζετε λοιπὸν τὴν ἱστορίαν ἐκείνων τῶν ἀμυθήτων θησαυρῶν;

— Μάλιστα, Δὸν Ραφαήλ· ἀλλά, γιατὶ μ' ἐρωτᾶτε;

— Θά σας ἄρεσε νὰ τους κάμετε δικούς σας;

— Ἂν θά μου ἄρεσε;... Δὲν ἠγάπησα ποτὲ τὸν χρυσόν, ἀλλά... μὰ τὸ ναί!... ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὸ περίφημον Ἐλδοράδο! Ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ περιφρονῇ τὰ πλούτη, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ θησαυροὶ κάμνουν τὸν ἄνθρωπον καὶ τον πιάνει ζάλη. Δὸν Ραφαήλ! καὶ ἐκτὸς τούτου πρόκειται νὰ διευκριθισθῆ ἔτσι μία παλαιὰ παράδοσις, ἡ ὁποία, τέσσαρας αἰῶνας τώρα, ἀπασχολεῖ τοὺς ἱστορικοὺς τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης.

— Φᾶτε λοιπὸν γρήγορα, καὶ ἔπειτα θά μας διηγηθῆτε ὅ,τι γνωρίζετε περὶ Ἐλδοράδου.

— Εἰμπορῶ νὰ σάς το διηγηθῶ, καὶ ἐνῷ θὰ τρώγω αὐτὲς τὲς ὀρεκτικώτατες κοτολέττες.

Ἐκατέβασεν ἕνα ποτῆρι κρασὶ τῆς Ἱσπανίας, καὶ ἔπειτα, ἀπὸ τὴν μίαν βουκιὰν ἕως τὴν ἄλλην, ἤρχισε νὰ διηγῆται:

— Αὐτὴ ἡ παράδοσις περὶ Ἐλδοράδου χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχήν, ποὺ ὁ Πεζάρρος καὶ ὁ Ἀλμάγρος κατέλυσαν τὸ Περουβιανὸν κράτος. Λέγουν ὅτι, μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Ἀταβαλίπα, τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοκράτορος, τὸν ὁποῖον ἔκαυσαν ζωντανὸν οἱ δύο ἀπάνθρωποι κατακτηταί, ἕνας υἱός του ἔφυγεν ἀπὸ τὸ κράτος μὲ πολυαρίθμους ὑπηκόους του καὶ μὲ ἄπειρα πλούτη, καὶ ὅτι ἐπῆγε κ' ἐγκατεστάθη ἀνάμεσα εἰς τὸν Ὀρενόκον καὶ τὸν Ἀμαζῶνα. Ἄγνωστον εἶνε τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ βασιλόπαιδος, θεωρεῖται ὅμως πιθανὸν ὅτι ἦτο ὁ τέταρτος υἱὸς τοῦ Ἀταβαλίπα. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἤρχισαν νὰ διαδίδωνται αἱ φῆμαι περὶ τοῦ Ἐλδοράδου. Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Ὀρενόκου ἔλεγαν ὅτι ἰσχυρὸν ἔθνος, τοῦ ὁποίου οἱ ἄνθρωποι ἐφοροῦσαν ροῦχα μὲ ζωηρὰ χρώματα, ἐπῆγε κ' ἐγκατεστάθη εἰς τὰς γαίας των, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔδιωξε τοὺς πρώτους κατοίκους διὰ τῆς βίας, ὅτι ἔκτισε πόλιν λεγομένην Μανόαν, μὲ θαυμάσια παλάτια, τὰ ὁποῖα εἶχαν στέγας χρυσᾶς καὶ στύλους ἐπίσης χρυσοῦς. Αὐτοὶ οἱ ξένοι ἔλεγαν ὅτι ὠνομάζοντο Ἠπειρομέριοι ἢ Ὀρενόκιοι. Ποῦ ἀκριβῶς ἔκειτο αὐτὴ ἡ πόλις, κανεὶς δὲν ἐγνώριζε, ὅλος ὅμως ὁ κόσμος δι' αὐτὴν ἔκαμνε λόγον.

— Λοιπὸν κανεὶς δὲν την εἶδε ποτέ; εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Ἄρα, πρέπει ν' ἀμφιβάλλωμεν διὰ τὴν ὑπαρξίν της.

— Μιὰ στιγμή, νεανία μου, εἶπεν ὁ ἰατρός. Κάποιος την ἐπεσκέφθη.

— Καὶ ἦτο λευκὸς αὐτός;

— Συμπατριώτης μας.

— Ὤ! ὤ! Μὰ τότε τὸ Ἐλδοράδο δὲν εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας κανενὸς φρενολήπτου...

— Καθόλου μάλιστα. Κάποιος Ἰωάννης Μαρτίνεθ, διοικητὴς τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ Ὀρδάκου, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς κατακτητάς, ἐνῷ διήλαυνε διὰ τῆς ἀπεράντου χώρας, ἡ ὁποία ἐκτείνεται μεταξὺ τοῦ Ὀρενόκου καὶ τοῦ Ἀμαζῶνος, ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πλουσίαν πρωτεύουσαν τῶν τέκνων τοῦ ἡλίου. . .

Εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς διοικήσεως τοῦ Πορτορίκου διατηρεῖται ἀκόμη ἡ ἔκθεσίς του διὰ τὸ ταξειδί του καὶ τὴν διαμονήν του εἰς τὴν Μανόαν. Ἡ ἔκθεσις ἀναφέρει ὅτι ἔμειναν ἐκεῖ ἑπτὰ μῆνας, ὅτι τοῦ ἔκαμαν λαμπρὰν ὑποδοχὴν οἱ κάτοικοί της, ὅτι τῷ ἐδόθη ἄδεια νὰ την ἐπισκεφθῆ, ἀλλὰ πάντοτε συνοδευόμενος ὑπὸ φρουρᾶς, ἡ ὁποία του ἔδενε τὰ μάτια, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ ἀπὸ ὡρισμένα μέρη.

Ὅταν ἀνεχώρει, ὁ βασιλεὺς τοῦ τόπου τοῦ ἐχάρισε πολὺν χρυσόν, ἀλλ' ὁ Μαρτίνεθ δὲν κατώρθωσε νὰ σώσῃ παρὰ μόνον δύο φλασκία γεμάτα μὲ χρυσόκονιν, διότι καθ' ὁδὸν τὸν ἐλῃστευσαν ἄλλοι Ἰνδοί.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν παραλίαν, ὁ Μαρτίνεθ μετέβη εἰς τὸ Πορτορίκον ὅπου ἠσθένησεν. Πρὶν ἀποθάνῃ, ἐδώρησε τὸν χρυσόν ποὺ ἔφερε μαζί του εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ μισθοδοτῆται ἕνας ἱερεύς, καὶ ὑπηγόρευσε τὴν ἀφήγησιν τοῦ ταξειδίου του, τὴν ὁποίαν ἐδώρησεν εἰς

τὴν διοίκησιν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐκστρατείας του.

Ὅταν ἐγνώσθη τοῦτο, καὶ ἐπειδὴ πάντοτε ὑπῆρχεν ἡ φήμη διὰ τὴν ὕπαρξιν τῆς περιφήμου πόλεως, ὁ Πέτρος Δ' Ὄρσουα πρῶτος, ἔπειτα ὁ Ἱερώνυμος Ὀρτάλ, ὁ Φερδινάνδος Σάρπας καὶ ὁ Γονζάλες Χιμένες τῆς Κεσάδας, ἐπεχείρησαν νὰ την ἐπανεύρουν, ἀλλ' ἄγνωστον ἂν το κατώρθωσαν, διότι ἡ ἱστορία σιωπᾷ περὶ τῶν ἐπιχειρήσεών των. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν ἔκαμαν τίποτε, διότι ὁ Κεσάδας, ὁ κατακτητὴς τοῦ κράτους τῆς Βογοτᾶς, ὅταν ἔπνεσε τὰ λοίσθια, ὥρκισε τὸν Ἀντώνιον Μπαρρέο, γαμβρόν του καὶ τολμηρὸν κατακτητήν, νὰ κυριεύσῃ τὴν εὐρυτάτην χώραν, ἥτις περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν δύο γιγάντων ποταμῶν, βεβαιώσας αὐτὸν ὅτι θὰ εὕρισκεν ἐκεῖ περισσότερον χρυσόν, παρ' ὅσον ὁ Πεζάρρος καὶ ὁ Ἀλμάγρος εἶχαν μαζεύσῃ εἰς τὸ Περοῦ.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ *Αἰμ. Σαλγάρη*.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΡΙΚΑΙ ΑΠΟΡΙΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Ἔστλε τὰς ἡμέρας, κάποια μικρά μου φίλη, — ὄχι δὰ καὶ πολὺ μικρά, δεκαέξ ἐτῶν, — ἤκουεν εἰς τὸ σπίτι της νὰ γίνεται λόγος περὶ Συντάγματος. Εἰς κάθε πολιτικὴν κρίσιν καθὼς ξεύρετε, ὁ ὅρος αὐτὸς δίνει καὶ πέρνει. Εἶνε τοῦτο συνταγματικόν; ἀκούετε κάθε στιγμὴν. Μὴν εἶνε ἀντισυνταγματικόν; Τί λέγει τὸ Σύνταγμα ὅτι γίνεται εἰς τὴν τάδε περίστασιν; Ἡ νέα Κυβέρνησις θὰ ἐφαρμόσῃ τὸ Σύνταγμα; Τί φρονεῖτε περὶ ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος; — κτλ. κτλ.

Ἐπιτέλους ἐκινήθη ἡ περιέργεια τῆς μικρᾶς μου φίλης, κ' ἐκινήθη τόσον πολύ, ὥστε ἕνα βράδυ, δὲν ἐβάσταξε πλέον καὶ διέκοψε τὴν πολιτικὴν συζήτησιν τῶν μεγάλων καὶ τὴν προετοιμασίαν τοῦ τεῦου, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ:

— Δέν μου λέτε, σᾶς παρακαλῶ, τί θὰ 'πῇ Σύνταγμα;

Ἡ φωνή της ἦτο ὀξεῖα καὶ διαπεραστική. Ὅλοι τὴν ἠκούσαμεν μέσα εἰς τὸν θόρυβον, κ' ἐστρέψαμεν ἔκπληκτα τὰ μάτια πρὸς αὐτήν. Πῶς; δεκαέξη χρονῶν κορίτσι, καὶ ἐλληνίς, νὰ μὴν ἠξεύρῃ τί θὰ 'πῇ Σύνταγμα; .. Καὶ νὰ περιπατῇ καθημέραν εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος;.. Μὰ πῶς γίνεται αὐτό; Μήπως μας περιπαίζει;

Διόλου! Ἡ φίλη μου ὡμιλοῦσε σοβαρώτατα. Δὲν ἤξευρε τὸ Σύνταγμα παρὰ μόνον κατ' ὄνομα. Ἂν της ἔλεγαν ὅτι εἶνε βιβλίον, θηρίον, μηχανή, πλοῖον, φόρεμα, κτίριον, — θά το ἐπίστευεν ἢ μᾶλλον δὲν θά το ἐπίστευεν ἐπίσης. Καὶ ἤθελε νὰ μάθῃ, «διότι τῆς ἔφαγε τ' αὐτιὰ καί της 'μπῆκε στὴ μύτη».

— Μὰ καλά, εἶπα τότε ἐγώ. Εἰς τὸ Σχολεῖον δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ σας ὁμιλήσουν διὰ τὰ διάφορα πολιτεύματα; δὲν σας ἔμαθαν πῶς κυβερνῶνται τὰ Κράτη; δὲν σας εἶπαν τίποτε περὶ ἀπολύτου μοναρχίας, περὶ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, περὶ δημοκρατίας; .. Πῶς γίνεται;

Ἐνόσῳ ὡμιλοῦσα, ἡ φίλη μου περιέβλεπεν ἐκστατική, ἀφῃρημένη, ὡς νὰ ἤθελε κάτι νὰ ἐνθυμηθῇ. Τέλος εἶπεν:

— Ὄχι, ποτέ!

— Ἀδύνατον! ἐφώναξε τότε ὁ πατέρας της. Σᾶς τα εἶπαν καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα. Ἀλλὰ σύ, ἀπρόσεκτη καὶ ἀμελής, δὲν ἄκουσες τίποτε.

— Μὰ μήπως νομίζετε ὅτι στὸ Σχολεῖο μᾶς μαθαίνουν π ο λ ι τ ι κ ά; διεμαρτυρήθη ἐκείνη.

— Σᾶς μαθαίνουν ὅμως Γεωγραφία, παρετήρησε κάποιος ἐκ τῶν παρόντων· καὶ κάθε Γεωγραφία, αὐτὰ τὰ λέγει εἰς τὴν Εἰσαγωγήν.

— Ἀ! ἐμεῖς παραλείπουμε πάντα τὰς Εἰσαγωγὰς καὶ τὰ σχόλια! ἐβεβαίωσεν ἡ φίλη μου.

Ἡ συζήτησις παρετάθη. Ἤθελαν καὶ καλὰ νὰ την βγάλουν ἀμελῆ καὶ ἀπρόσεκτην. Ἕως ὅτου ἔχασε κ' ἐκείνη τὴν ὑπομονήν, — ἢ εἶδεν ὅτι ἐνικήθη, — καὶ εἶπεν:

— Τελοσπάντων καλά, εἶμαι ὅ,τι εἶμαι. Δέν μου λέτε ὅμως τί θὰ 'πῇ Σύνταγμα, νὰ το μάθω ποῦ δέν το ξέρω;

Ἡ ἀξίωσίς της ἐκρίθη πολὺ λογική, καὶ ὁ προθυμότερος ἐκ τῶν φίλων, ἀνέλαβε νὰ της ἐξηγήσῃ δι' ὀλίγων ὅτι τὸ Σύνταγμα ἢ ὁ συνταγματικὸς χάρτης εἶνε ὁ θεμελιώδης Νόμος ὁ ὁποῖος κυβερνᾷ τὸ συνταγματικὸν Κράτος, ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι νόμοι στηρίζονται καὶ ἀναφέρονται εἰς αὐτόν, ὅτι τὸ Σύνταγμα ὁρίζει τὰ περὶ Βασιλείας, Διαδοχῆς, Θρησκείας, Κυβερνήσεως, Βουλῆς, Δικαιοσύνης, Ψήφου κτλ. καὶ τέλος ὅτι ἀναγράφει ὅλα τὰ προνόμια, τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ἐλευθερίας τῶν λεγομένων συνταγματικῶν πολιτῶν, ἀπὸ τοῦ Βασιλέως μέχρι τοῦ τελευταίου του ὑπηκόου.

— Ἀ! τώρα μάλιστα, ἐνόησα! ἐφώναξεν ἡ φίλη μου. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

— Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσῃς καλλίτερα, τῆς εἶπε τότε ὁ πατέρας της, ἰδού, πάρε αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι, καὶ διάβασέ το, ἀφοῦ παραλείψῃς τὴν εἰσαγωγὴν καὶ τὰ σχόλια... Εἶνε λίγες σελίδες. Σὲ μιὰ ὥρα τὸ διαβάζεις.

Κ' ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην του ἓν ἐρυθρὸν τομίδιον, τὸ ὁποῖον μὲ χρυσᾶ γράμματα ἔγραφε *Σύνταγμα*, καὶ τῆς το ἔδωκε.

Μετὰ τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, οἱ μεγάλοι ἐξηκολούθησαν τὴν πολιτικὴν των συνομιλίαν.

Ἐπανεῖδα τὴν φίλην μου τὴν ἐπαύριον. Εἶχεν ἀναγνώσῃ τὸ βιβλίον ὁλόκληρον, καὶ μέρος ἀκόμη τῆς Εἰσαγωγῆς. Ἤξευρε πλέον τὸ ἑλληνικὸν Σύνταγμα, καὶ ὀλίγον τὴν ἱστορίαν του. Ἡ λέξις δὲν θά την ἐτρόμαζε πλέον, καὶ ἂν ὄχι ἄλλο, ἦτο εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ διατὶ ἡ πρὸ τῶν Ἀνακτόρων μεγάλη Πλατεῖα ὀνομάζεται Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

Εἰς μίαν ὥραν λοιπὸν ἀπέκτησε μερικὰς στοιχειώδεις γνώσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε διόλου περιττὰ διὰ μίαν ἀνεπτυγμένην κόρην, καὶ ἀνεπλήρωσεν οὕτω τὴν ἔλλειψιν τοῦ Σχολείου ἢ μᾶλλον τὴν ἀπροσεξίαν της. . . Ὑποθέτω ὅτι θὰ ὑπάρχουν καὶ πολλαὶ ἄλλαι, αἱ ὁποῖαι, ὅπως ἡ φίλη μου, θὰκούουν Σύνταγμα καὶ δὲν θὰ ξεύρουν τί πρᾶγμα εἶνε. Καὶ πόσας ἄλλας ἐπίσης σπουδαίας ἀπορίας θὰ ἔχουν, τὰς ὁποίας δὲν ἐφρόντισαν ποτὲ νὰ ἱκανοποιήσουν! Τὸ παράδειγμα τῆς φίλης μου ἂς τας διδάξῃ. Δὲν χρειάζεται, βλέπετε, καλαί μου φίλαι, παρὰ ἡ τόλμη νὰ ὑποβάλετε μίαν ἐρώτησιν, ἀψηφοῦσαι τὸν κίνδυνον νὰ θεωρηθῆτε ὡς ἀμαθεῖς, ἀμελεῖς καὶ ἀπρόσεκτοι. Μετὰ τὰς ἐκπλήξεις καὶ τὰς ἐπιπλήξεις, πάντοτε θὰ εὑρεθῇ ἕνας καλὸς φίλος νὰ σας δώσῃ τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις, ἢ ἕνας καλὸς πατέρας νὰ σας δώσῃ τὸ σχετικὸν βιβλίον ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην του.

Ὁμιλῶ διὰ κορίτσια, ἀλλ' εὐτυχῶς μὲ ἀκούουν καὶ τὰ ἀγόρια. Καὶ ἴσως δὲν εἶνε περιττόν. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΗ ΒΙΑΖΕΣΘΕ

Ὅ,τι δουλειὰ κι' ἂν κάνετε
Μὲ προσοχὴν ἐργάζεσθε·
Τὴν ὥρα σας μὴ χάνετε
Μὰ καὶ ποτὲ μὴ βιάζεσθε.

Νὰ σκέπτεσθε, νὰ κρίνετε,
Καὶ τότε μὴ σας μέλῃ:
Ἀγάλια-ἀγάλια γίνεται
Ἡ ἀγουρίδα μέλι.

[Ἀπὸ τὰ «*Πρῶτα Βήματα*»]

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Σπουδαία, παραπολὺ σπουδαία ἦτον ἡ ἐρώτησις ποῦ ἔκαμεν ἡ κυρὰ - Ἀρκούδα :

— Τί θὰ 'πῇ αὐτὸ τὸ «Δ. Φ.» ;

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, οὔτε ἡ δεσποινὶς Ἀλεποῦ δὲν ἤξευρε τί θὰ 'ποῦν αὐτὰ τὰ δύο γράμματα μὲ τὲς τελεῖες. Ἀλλὰ αὐτή, ἡ κατεργάρα, δὲν ἤθελε μὲ κανέναν τρόπον νὰ φανῇ ὅτι ἦτο πρᾶγμα καὶ νὰ μήν το ξέρῃ ! Δι' αὐτὸ εἶπε, ἔτσι, στὸν βρόντο :

— Μπᾶ ! Καλέ,

«Ἤλθε νὰ μᾶς φωτίσῃ!»

δὲν το ξέρετε, ἀγαπητή μου κυρία Ἀρκούδα ; ... Ἐλᾶτε δά ! χωρατεύετε ... Ἐγὼ ἐθαρροῦσα πῶς τὸ ξεύρει ὅλος ὁ κόσμος, ὅτι «Δ. Φ.» σημαίνει «Δάσκαλος Φαφλατᾶς».

— Χά, χά, χά ! τί ἀστεῖο ! τὸ λέγει καὶ μοναχός του, πῶς εἶνε δάσκαλος φαφλατᾶς !—εἶπεν ἡ παχειὰ κυρὰ Ἐλεφαντίνα. Καὶ ὅμως αὐτὸ θᾶνε ἀληθινό ! Ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι τὸν ἐδιώξανε ἀπὸ τὸ βασίλειόν τους ἐκεῖνα τὰ πλάσματα, ποῦ ὁ κόσμος τὰ λέγει ἀνθρώπους!

— Ὦ κυρία μου, ὄχι ! δὲν το πιστεύω! εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ἀλεποῦ. Αὐτὸς λέγει πῶς οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀγαποῦσανε πολύ, καὶ πῶς ἐκαλοπερνοῦσε μαζί τους ! Νὰ τον ἀκούσετε μάλιστα, ἅμα μιλῇ γιὰ τὸν Πολιτισμόν !... Λέει «Πολιτισμός», καὶ κολλᾶνε τὰ χείλη του! Εἶνε, λέει, ἔξοχο πρᾶγμα ὁ Πολιτισμός !

— Τρῶγεται ; ... σὰν τὸ μέλι;.... ἄρχισε νὰ εἴπῃ ἡ κυρὰ-Ἀρκούδα.

Ἀλλὰ ἡ φιληνάδα της, ἡ Ἐλεφαντίνα, τὴν ἐσκούντησε μὲ τὴν προβοσκίδα της διὰ νὰ σωπάσῃ, καὶ ἠρώτησεν ἀμέσως τὴν δεσποινίδα Ἀλεποῦ :

— Καὶ δέν μου λέτε, — ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι εἶνε καλοί, καὶ τον ἀγαποῦσανε, τί ἤθελε νὰ τους ἀφίσῃ καὶ νὰ γυρίσῃ πάλιν ἐδῶ, στὸν τόπο μας ;

— Μὰ ξεύρετε, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς Ἀλεποῦ λέγει πῶς ἔφυγε, ὄχι γιὰ κανέναν ἄλλον λόγον, παρὰ διότι ἤθελε ὅ,τι ἔμαθε αὐτός, νὰ το μάθωμε κ' ἐμεῖς· ἦλθε, λέει, νὰ μας φωτίσῃ, νὰ μας εὐεργετήσῃ, νὰ μας ποτίσῃ μὲ τὰ νάματα τῆς παιδείας καὶ τῆς σοφίας ! Οἱ ἄνθρωποι ἐπέσανε στὰ πόδια του καὶ τον παρακαλούσανε νὰ μείνῃ μαζί τους, καὶ αὐτός, λέει, τοῦ ἄρεσε πολὺ νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἐθεώρησε ὅμως χρέος του καὶ καθῆκόν του νὰ γυρίσῃ πίσω. . .

— Λέγω μὲ τὸν νοῦ μου : καλὰ θᾶνε νὰ του στείλω τὰ μικράκια μου, — εἶπεν ἡ κυρὰ-Ἀρκούδα. Θὰ πάγῃ στὸ σχολεῖό του καὶ ὁ μικρὸς Λεονταράκης ;

— Ἐννοεῖται ! θέλει καὶ ρώτημα ; εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ἀλεποῦ. Καὶ σᾶς βεβαιόνω, ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης Δ. Φ. θαύρῃ τὸν δάσκαλό του, . . θὰ τα εὕρῃ δηλαδὴ μπαστούνια μ' αὐτὸ τὸ σκανδαλιάρικο ἀγόρι ! . . . Μὲ συγχωρεῖτε ὅμως. Πηγαίνω νὰ τα 'πῶ καὶ τῆς κυρίας Λύκου.

Ἐγαιρέτισε καὶ ἔφυγε. . .

Ὅσα εἶχεν εἰπῇ ἡ δεσποινὶς Ἀλεποῦ, ἀπεδείχθη ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον, ὅτι ἦσαν σωστὰ καὶ ἀληθινά. Ἐγέμισε τὸ δάσος, τὰ δένδρα, αἱ πέτρες, ἀπὸ τοιχοκολλημένα προγράμματα. Καὶ ἐπὶ τέλους, ἦλθεν ἡ ἡμέρα ποῦ θ' ἄρχιζαν τὰ μαθήματά εἰς τὴν Σχολὴν μετ' Οἰκοτροφείου τοῦ κυρίου Μαϊμουδιάδου, Δ. Φ.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Ὅτι εἶμαι πάνσοφος, — περὶ αὐτοῦ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι κανείς σας δὲν ἀμφιβάλλει. Ὅτι ὅμως θὰ εἶχα νὰ σας προτείνω καὶ σοφὰ μαθηματικὰ προβλήματα, πολὺ ὑποπτεύομαι ὅτι κανείς σας δὲν τὸ εἶχεν ὑποπτευθῆ. Λοιπόν, σᾶς τα προτείνω, καὶ σεῖς νὰ τα λύσετε :

1ον. Ἂν σας χαρίσουν ἕνα κονδυλοφόρον καὶ ἕνα μολύβι, καὶ σας εἰποῦν ὅτι τὰ δύο μαζὶ κάμνουν δραχμὰς 2 καὶ λεπτὰ 50, καὶ ὅτι ὁ κονδυλοφόρος ἀξίζει 2 δραχμὰς παραπάνω ἀπὸ τὸ μολύβι, — πόσον κάμνει τὸ μολύβι ;

2ον. Ἂν μία γαλλοπούλα ζυγίζῃ 4 ὀκάδας καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ βάρους της, πόσον εἶνε τὸ βάρος της ;

Ὅσοι λύσουν καὶ τὰ δύο προβλήματα θὰ λάβουν μίαν λαχ. ὁμολογίαν, ὅσοι λύσουν τὸ ἓν πρόβλημα θὰ λάβουν ἓν λαχεῖον, ὅσοι δὲν λύσουν κανὲν θὰ λάβουν. . . ἄδικα τὸν κόπον νὰ τα λύσουν.

Αἱ λύσεις δέον νὰ μοι σταλῶσι μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου, καὶ τότε θὰ σας γράψω καὶ ἄλλα σοφὰ προβλήματα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΗΜ. «ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ».— Ὅταν ὁ Ἀνανίας μοῦ ἔφερε τὰ ἄνω εἰς χειρόγραφον καὶ τα ἀνέγνωσα, τὸν ἠρώτησα κατατρομαγμένη :

— Ἀνανία, ἐτρελλάθης ; Αὐτὰ τὰ προβλήματα εἶνε ἁπλούστατα. Ὅλα τὰ ἀγαπητά μου παιδιὰ θὰ τα λύσουν ἀμέσως. Καὶ ποῦ θὰ εὕρῃς τόσας χιλιάδας ὁμολογιῶν καὶ λαχείων νὰ μοιράσῃς ;

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία Διάπλασις, ἀπήντησεν ἀπαθέστατα ὁ Ἀνανίας. Πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ κατορθώσουν πολλοὶ νὰ λύσουν τὰ προβλήματά μου· καὶ ὅλοι ἂν τα λύσουν, εἶμαι ἱκανὸς ἐγὼ νὰ ἐκπληρώσω τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἀναλαμβάνω μὲ τὴν προκήρυξίν μου.

— Τέλος πάντων, ὑπ' εὐθύνην σου τὰ βράβεῖα ; . . .

— Ὑπ' εὐθύνην μου.

Καὶ ὁ Ἀνανίας μὲ ἀπεχαιρέτισε μὲ πόζαν τοὐλάχιστον διεκατομμυριούχου!

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

— Βεβαίως, μητρυιά μας! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Τί ἄλλο νομίζεις πως θὰ ἦταν, ἂν δὲν εἶνε μητρυιά μας;... Ἐβελίνα, μὴ βάλῃς, σὲ παρακαλῶ, τὲς φωνές, ἂν σοῦ το 'πῶ... Βλέπω μιὰ ἀράχνα, που πηγαίνει νὰ χωθῇ στὸν λαιμό σου...

Καὶ ὅμως ἡ Ἐβελίνα ἔβαλε τὲς φωνές. Τὰ μικρὰ ἐγέλασαν μὲ τὴν τρομάραν της, ἐνῷ ἡ Μαριωρὴ τῆς ἐτίναξε πέραν τὴν ἀράχνην. Ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποία πάντοτε ἐπροσπαθοῦσε νὰ διδάξῃ τὰς ἀδελφάς της πῶς νὰ ὑποφέρουν μὲ καρτερόψυχίαν τὰ ἀτυχήματά των, ἦτον ἕτοιμη νὰ ἐκφωνήσῃ λόγον παραινετικὸν πρὸς τὴν Ἐβελίναν, ἀλλὰ ἡ μικρούλα Οὐϊνιφρεδ τόσον εἶχε πάρῃ φόραν μὲ τὴν νέαν της ἀνακάλυψιν, ὥστε δὲν τὴν ἄφισε κἂν νὰ ὁμιλήσῃ.

— Μά... ἂν εἶνε ἀλήθεια μητρυιά μας, εἶπε, ἐμεῖς δὲν 'μποροῦμε νὰ την ἀγαποῦμε. Ἐγὼ δὲν ἄκουσα ποτὲ γιὰ καμμιὰ μητρυιὰ πῶς ἦταν καλή!

— Καὶ ποιὲς μητρυιὲς ξέρεις ἐσύ; ἠρώτησεν ἡ Μαριωρή.

— Οὔ! ἕνα σωρό. Ἤτανε ἡ μητρυιὰ τῆς Σταχτοπούτας, καὶ ὕστερα ἤτανε ἡ μητρυιὰ τοῦ κοριτσιοῦ που ἐπήγαινε κ' ἐγέμιζε τὴ στάμνα του στὴ βρύσι, καὶ ὕστερα ἤτανε ἡ μητρυιὰ τοῦ κοριτσιοῦ πού το ἔστειλε νὰ εὕρῃ φράουλες μέσα στὸ χιόνι, καὶ ὕστερα ἤτανε ἡ μητρυιὰ τῆς Ἀσπρούλας !—ἀπήντησε μὲ θριαμβευτικὸν ὕφος ἡ Οὐϊνιφρεδ, ἡ ὁποία ἦτο ἐντριβεστάτη εἰς τὸ παραμύθια, ἂν καὶ δὲν ἤξευρε τίποτε ἄλλο. — Καὶ ὕστερα ἤτανε ἕνα σωρὸ ἄλλες μητρυιές, μοναχὰ πού τὰς ἐξέχασα, μὰ ἤτανε ὅλες παραπολὺ κακές.

— Ἀλήθεια λέγει, ἐπρόσθεσεν ἡ Ἰσαβέλλα. Κ' ἐγὼ εἶμαι βεβαία πῶς ἦταν ἕνα σωρὸ μητρυιὲς στὴν ἱστορία, μονάχα που δὲν θυμοῦμαι καλὰ τὴν Ἱστορίαν μου.

— Νά! ὁ βασιλεὺς Σολομὼν εἶχε χίλιες! εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα.

— Ὄχι, ὄχι! ἐφώναξεν ἡ Δωροθέα. Δὲν ἦσαν μητρυιές του, ἦσαν γυναῖκές του.

— Λοιπόν, κάθε παιδί του εἶχε χίλιες μητρυιές! ἐπέμεινεν ἡ Ἐλεονώρα, ἡ ὁποία δὲν ἐνοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ εὔκολα.

— Ἐπὶ τέλους, αὐτὸ δὲν μας ἐνδιαφέρει καὶ τόσο! εἶπεν ἡ Δωροθέα, μετὰ σκέψιν. Μαζί μας δὲν θᾶχῃ πολλὲς δοσοληψίες, καί, φυσικά, θά της ἐξηγήσωμε πῶς περνοῦμε ἐμεῖς. Ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ περιμείνωμεν τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ νὰ μὴν εἴμαστε προκατειλημμένες ἐναντίον της. Ἂν ὑπῆρχε καιρός, ἠμπορούσαμε νὰ συμβουλεύσωμε τὸν πατέρα μας νὰ το σκεφθῇ δυὸ φορές, πρὶν το κάμῃ· ἀλλά, ἀφοῦ τώρα εἶνε πολὺ ἀργά, πρέπει νὰ πάρωμε τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὴν καλήν του ὄψιν καὶ νὰ την ἰδοῦμε τί λογῆς εἶνε. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, πρέπει ὅλες μας νὰ προσπαθήσωμεν νὰ την ἀγαπήσωμεν, καί, ἂν δέν το κατωρθώσωμεν, τὸ σφάλμα δὲν θὰ εἶνε ἰδικόν μας, καὶ δὲν θὰ ἔχωμεν κανένα βάρος στὴ συνείδησίν μας.

— Ἐγὼ ὅμως την ἀντιπαθῶ ἀπὸ τώρα, παρετήρησεν ἡ Οὐϊνιφρεδ.

— Ὄχι, δὲν κάνει νὰ την ἀντιπαθῆς ! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα μὲ ἐπιτακτικὸν τόνον. Πρέπει νᾶσαι καλὸ κορίτσι, καὶ νὰ κυττάξῃς νὰ την ἀγαπήσῃς.

— Ἀφοῦ το λές, πρέπει νὰ το κάμω, εἶπε μ' ἕνα στεναγμὸν ἡ Οὐϊνιφρεδ, ἡ ὁποία συνήθως ἔκαμνεν ὅ,τι της ἔλεγεν ἡ μεγάλη ἀδελφή.

— Ἐβαρέθηκα τὴν συζήτησιν! εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα.

Καὶ μαζὶ μὲ τὴν Ἰσαβέλλαν ἐσηκώθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ σκαρφαλόνουν εἰς τὸ δένδρον ὅπου ἦτο ἀκουμπισμένη ἡ Δωροθέα.

— Πρέπει νὰ γράψωμε καὶ γράμμα, εἶπεν ἡ Μαριωρή. Ἔτσι παραγγέλλει ὁ πατέρας.

— Πρέπει καὶ νὰ φωτογραφηθοῦμε, ἐπρόσθεσε μὲ χαρὰν ἡ Ἐβελίνα. Πρέπει νὰ μας φωτογραφήσουν μὲ τὰ καλλίτερα ροῦχά μας καὶ μὲ ξέπλεχα τὰ μαλλιά.

— Ὄχι ! ὄχι ! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Πρέπει ἡ εὐγενία της νὰ μας δῇ, ἔτσι ὅπως ἤμαστε, μὲ τὰ καθημερινά μας. Τὰ ἄλλα εἶνε προσποίησις. . .

Ἡ Ἐβελίνα ἐκατέβασε τὰ μοῦτρα, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἤθελε νὰ την φωτογραφήσουν.

— Μὰ δὲν καταλαβαίνω, διὰ ποῖον λόγον νὰ σταθοῦμε διαφορετικά καὶ ὄχι ὅπως τὸ σύνηθες ! εἶπεν ἡ Δωροθέα. Καλλίτερα εἶνε νὰ μας μάθῃ διὰ μιᾶς μὲ ὅλας μας τὰς ἰδιορρυθμίας, τὰς ἰδιοσυγκρασίας καὶ τὰς ἰδιοπροσωπίας !

Αἱ ἄλλαι τα ἔχασαν μὲ αὐτὰς τὰς ἠχηρὰς λέξεις, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ κακωμένη Ἐβελίνα ἐκύτταξε μὲ θαυμασμὸν τὴν ἀδελφήν της.

— Καὶ εἶνε ὤμορφες ; ἐφώναξεν ἡ Ἐλεονώρα ἀπὸ τὸ δένδρον, εἰς ἕνα κλάδον τοῦ ὁποίου αὐτὴ καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἦσαν τώρα καθισμέναι, ἀλλὰ εἰς τόσον ἀκατάλληλον θέσιν, ὥστε μία ἐξαφνικὴ κίνησις τῆς μιᾶς βεβαίως θὰ ἐπετοῦσε κάτω τὴν ἄλλην.

— Ποιὲς ἂν εἶνε ὤμορφες ;

— Αὐτὲς αἱ διπροσωπίες μας,

«Ἡ Ἐβελίνα ἔβαλε τὲς φωνές.» (Σελ 20, στηλ γ'.)

ἀπήντησεν ἡ Ἐλεονώρα, ἡ ὁποία πάντοτε τὰ ἐμπέρδευε μὲ τὰς ἀσυνήθεις λέξεις.

— Ἰδιοπρωσοπίαι! ἐπανέλαβεν ἡ Δωροθέα χωρίζουσα τὰς συλλαβάς. Αὐτὸ σημαίνει τὰ πράγματα, πού μας κάμνουν καὶ εἴμεθα διαφορετικὲς ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον.

— Δέν μου φαίνεται νὰ εἴμαστε πραγματικῶς πολὺ διαφορετικὲς ἀπὸ τὰ ἄλλα κορίτσια, παρετήρησεν ἡ Μαριωρή.

— Ὦ, ναί! εἴμαστε! ἐφώναξεν ἡ Ἰσαβέλλα μὲ ἀρκετὸ καμάρι. Αἱ ὑπηρέτριες τοῦ θείου λένε πῶς δὲν εἶδαν ἄλλη φορὰ τέτοια παιδιὰ σὰν ἐμᾶς.

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶδαν πολλὰ παιδιά, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἐλεεινὸ παιδί, τὸν Τζώρτζη, ἀντέκρουσεν ἡ Δωροθέα. Τώρα ὅμως μὴ διακόπτετε. Σήμερον τὸ ἀπόγευμα, θὰ πᾶμε εἰς τὴν πόλιν νὰ φωτογραφηθοῦμε μὲ αὐτὰ τὰ ροῦχα καὶ μὲ αὐτὰ τὰ σκουφώματα.

— Ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ φορέσω τὸ σκουφωμά μου στὴν πόλιν μέσα! εἶπεν ἡ Ἐβελίνα μὲ ἤρεμον, ἀλλὰ ἰσχυρογνώμονα τόνον.

— Δὲν νομίζεις ὅτι μὲ τὰ καπέλλα φαίνονται καλλίτερα τὰ πρόσωπά μας, καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους, αὐτὸ χρειάζεται; εἶπεν ἡ Μαριωρή, ἡ ὁποία ἐκύτταζε πῶς νὰ προλάβῃ τὴν ἀναπόφευκτον φιλονεικίαν, ἡ ὁποία ἤναπτεν, ὅταν ἡ θέλησις τῆς Δωροθέας καὶ ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη τῆς Ἐβελίνας (ἡ Δωροθέα ἡ ἰδία εἶχε κάμῃ αὐτὴν τὴν διάκρισιν) ἤρχοντο εἰς σύγκρουσιν.

Μετὰ βραχεῖαν συζήτησιν, ἡ Δωροθέα ὑπεχώρησεν ὅσον ἀφορᾷ τὰ καπέλλα, καὶ ἔστρεψε πάλιν τὴν προσοχήν της εἰς τὴν ἐπιστολήν.

— Εἶνε ἀποφασισμένον ὅτι θ' ἀπαντήσωμεν, εἶπεν, ἀφοῦ ἔμεινε σιωπηλὴ ὀλίγας στιγμάς. Λοιπόν, καλλίτερα εἶνε νὰ σκεφθοῦμε τώρα τί θὰ γράψωμεν. Ἐγώ, θὰ κάμω ἀμέσως σχέδιον ἐπιστολῆς σ' αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ χαρτί...

— Πῶς θ' ἀρχίσῃς; ἠρώτησεν ἡ Μαριωρή.

— Μὲ τὸ «Ἀγαπητὴ δεσποινὶς Λᾷ», ἐννοεῖται. Τὸ «Ἀγαπητὴ» δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν εἰς τὰς ἐπιστολάς, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα.

— Μά... ἂν εἶνε στεφανωμένη μὲ τὸν μπαμπᾶ, θὰ εἶνε τώρα Κυρία Μάρσαλ, εἶπεν ἡ Ἐβελίνα.

— Ὦ! βέβαια ἐννοεῖται! εἶπεν ἡ Δωροθέα μὲ θυμόν, διότι ἐγίνετο ἔξω φρενῶν, ὅταν ἔκαμνε κανένα λάθος. Αὐτὸ ἤθελα νὰ 'πῶ κ' ἐγὼ δὲν ἐ'ν' ἀνάγκη νὰ τα λεπτολογοῦμε καὶ τόσο.

Καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ τὸ «Ἀγαπητὴ Κυρία Μάρσαλ», χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι ἐπρόσεξεν εἰς τὰ κρυφοχαχανίσματα τῆς Ἰσαβέλλας καὶ τῆς Ἐλεονώρας, ποῦ ἄνοιγεν ἡ καρδούλα των ὅταν ἡ Δωροθέα ἔπεφτεν ἔξω.

— Καλὰ εἶνε ἔτσι; εἶπε καὶ ἐξηκολούθησε:

«Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἐπιστολήν σας, ἂν καὶ μᾶλλον ἐξεπλάγημεν ὅταν ἐμάθαμεν τὰ νέα. Ἐννοεῖται, ἕως ὅτου σᾶς ἴδωμεν, δὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν ἀπερισκέπτους ὑποσχέσεις, ἀλλ' ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι ποθεῖτε νὰ μας κάμετε εὐτυχεῖς, νομίζομεν ὅτι δυνάμεθα νὰ ὑποσχεθῶμεν ὅτι θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σας δεχθῶμεν καλῶς εἰς τὸν κύκλον μας.»

Καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε:

— Ἅμα ἀντιγραφῇ αὐτό, βάζομεν ἀποκάτω τὰς ὑπογραφάς μας.

— Σὰν σύντομο μοῦ φαίνεται, εἶπεν ἡ Μαριωρὴ μὲ δισταγμόν, διότι δὲν ἐσυνείθιζε νὰ ἐπικρίνῃ τὰ ἔργα τῆς γραφίδος τῆς Δωροθέας.

— Καὶ ὄχι τόσο τρυφερὸν σὰν τὸ δικό της γράμμα, ἐφώναξεν ἡ Ἐλεονώρα.

— Διότι αὐτὴ εἶνε ὑποκρίτρια καὶ κάμνει πῶς αἰσθάνεται στοργὴν καὶ τρυφερότητα, ὅταν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ αἰσθάνεται τίποτε, δὲν βλέπω γιατὶ νὰ της πωλήσωμεν κ' ἐμεῖς ψευταισθήματα! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα μὲ αὐστηρὸν τόνον.

Ἔστρεψε κατόπιν τὸ χαρτὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

— Τώρα, τὸ γράμμα τοῦ πατέρα, καὶ ὕστερα πᾶμε σπίτι...

— Καϊμένε πατέρα! ἀνεστέναξεν ἡ Μαριάννα, ἡ ὁποία ἐπάθαινεν ἐνίοτε ἀπὸ ἐξάψεις μελαγχολίας. — ἰδίως, ὅπως ἔλεγαν αἱ ἀδελφαί της, ὅταν ἐπεινοῦσε.

— Καϊμένε πατέρα! ἄραγε θά σε κάμῃ εὐτυχῆ; . . .

— Δὲν βλέπω γιατὶ δὲν θά τον κάμῃ! ἀπήντησεν ἡ Μαριωρή. Δὲν θά τον ἔπαιρνε, ἂν δὲν της ἄρεσε.

— Καὶ χρειάζεται τόσο λίγο γιὰ νὰ κάνῃ κανεὶς εὐτυχῆ τὸν μπαμπᾶ μας! ἐμουρμούρισεν ἡ Ἰσαβέλλα.

— Ἴσως νὰ της λείπῃ κι' αὐτὸ τὸ ὀλίγον! ἐπέμεινεν ἡ ἀπαισιόδοξος Μαριάννα.

— Ὦ! μὴ λέτε ἀνοησίες! ἐφώναξεν ἡ Δωροθέα.

— Ὁποιοδήποτε, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαριάννα μὲ τοὺς τραγικωτέρους τόνους τῆς φωνῆς της, ἡ Ἐβελίνα, ἡ κακομοῖρα, θὰ ὑποφέρῃ περισσότερον ἀπὸ ὅλες μας. . .

— Γιατί; ἠρώτησεν ἡ Ἐβελίνα, ἐξαφνισμένη μὲ αὐτὰ τὰ λόγια.

— Διότι εἶσαι ἡ εὐμορφότερη, καὶ αἱ μητρυιὲς πάντα κακομεταχειρίζονται τὲς εὐμορφότερες, καί. . .

— Μήν της βάζῃς τέτοιες κουτοΐδές στὸ κεφάλι! διέκοψεν ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποία ἔγραφε δραστηρίως ἐν τῷ μεταξύ. Δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσον εὔμορφη· εἶνε μόνον ἡ ὀλιγώτερον ἄσχημη μέσα σὲ μιὰ ἄσχημη οἰκογένεια, καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀρχίσῃ νὰ καμαρόνῃ καὶ νὰ θαρρῇ πῶς ὅλος ὁ κόσμος την θαυμάζει! — ἐπρόσθεσεν ἡ πρεσβυτέρα ἀδελφή, ἡ ὁποία πραγματικῶς εἶχε κρυφό της καμάρι· τὴν ἀδελφήν της μὲ τὰ χρυσόξανθα μαλλιά, ἀλλὰ ἔτρεμε μὴν τυχὸν τῆς ἐνθαρρύνῃ τὴν ματαιοδοξίαν ἢ τὴν προσποίησιν.— Τώρα, τί λέτε γι' αὐτό;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δος Ε. Σ. Μπουκάϊν]

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΥΣΤΑΘΙΑ Α. ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ

Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

Μυροβόλος Λαραυγὴ

εἰς τὸν 8ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

(Ἴδε Διάπλασιν του 1904, φύλλ. 48 σελ. 388)

ΝΑ ΤΟΝ ΤΡΟΜΑΞΟΥΝ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΝΔΡΕΑΣ, *ἔξυπνος, ἥσυχος καὶ σοβαρός.*
ΕΚΤΩΡ, *ἀποφασιστικὸς καὶ ἀπότομος.*
ΚΩΣΤΑΣ, *ζωηρὸς καὶ ἀνήσυχος.*
ΕΛΛΗ, ΜΑΡΙΑ, } *ἀδελφαὶ τῶν δύο τελευταίων.*

Ὁ ΕΚΤΩΡ εἰσερχόμενος καὶ σύρων διὰ τῆς βίας τὰς δύο ἀδελφάς του, αἱ ὁποῖαι ἀνθίστανται.

— Ἐλᾶτε, λοιπόν! Τί φοβεῖσθε; . . . Οὔ! τὰ φοβητσιάρικα κορίτσια! Κάνουν ἕνα βῆμα ἐμπρός, καὶ δύο πίσω!

ΚΩΣΤΑΣ *(μὲ τρελλὰ πηδήματα)* — Νὰ δῆτε πόσο θὰ γελάσωμε!

ΕΚΤΩΡ, *ἐνῷ κρύπτει τὰς ἀδελφάς του πίσω ἀπὸ τὰ παραπετάσματα καὶ τὰ ἔπιπλα* — Ἔλλη, ἐδῶ. . . Μαρία, ἐκεῖ ἐσύ. . . Καί. . . τσιμουδιά! μὴν κουνηθῆτε! Ἐσύ, Κώστα, ἐδῶ. . . Καὶ ἄφισε ἥσυχα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια σου, πού μου κάνεις διαρκῶς σὰν τὸν Φασουλῆ. . . Τὸν νοῦ σας, τώρα!

ΕΛΛΗ, *ἀπὸ τὸν κρυψῶνά της.* — Ξέρεις, Ἕκτωρ, ἐμένα δὲν μου φαίνεται καθόλου ἀστεῖο τὸ ἀστεῖό σου. . . Ἄ! ὄχι.

ΕΚΤΩΡ, *μὲ ἀπότομον ὕφος.* — Διότι δὲν το εἶπες πρώτη ἐσύ!

ΜΑΡΙΑ, *πταρνιζομένη θορυβωδῶς.* Ἄ. . . φοῦ!. . . Ἄ!. . . φοῦ! Νά τα... ἐσυναγώθηκα.

ΕΚΤΩΡ, *θυμωμένος.* — Ὡραῖα! Ἄλλο δὲν μας ἔλειπε! Κύτταξε τοὐλάχιστον νὰ φτερνισθῆς καὶ νὰ ξεθυμάνῃς πρὶν ἔλθῃ ὁ Ἀνδρέας.

ΕΛΛΗ, *τρομαγμένη.* — Σούτ! μὴ φωνάζῃς ἔτσι. . .

ΕΚΤΩΡ, *μὲ κομπασμόν.* — Ὦ! ὦ! ἐννοιά σου, καὶ ἔχω λάθη καλὰ τὰ μέτρα μου: Ἤδρα τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ κρυφθοῦμε στὸ δωμάτιο τοῦ ἐξαδέλφου μας. . . Τώρα εἶνε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κήπου.

ΕΛΛΗ, *τείνουσα τὸ οὖς.* — Ἔρχεται. . . Ἀκούω τὸ περπάτημά του στὰ χαλίκια. . . Ἀνεβαίνει. . .

ΕΚΤΩΡ, *μὲ στρατιωτικὸν τόνον.* — Προσοχή! Ὅλοι ἀτενῶς εἰς τὰς θέσεις σας!

ΑΝΔΡΕΑΣ *εἰσέρχεται. Ἀπὸ τὸ κατῶφλι, λοξοκυττάζει μέσα εἰς τὸ δωμάτιον καὶ λέγει κατ' ἰδίαν.* — Ἄ! ἄ! τὰ ἐξαδελφάκια μου. . . Εἴσθε στὰς θέσεις σας, αἴ;... Μά, κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.. *(Χωρὶς πλέον νὰ κυττάζῃ πρὸς τὸ μέρος των κάθεται ἐμπρὸς στὸ τραπέζι του ὅπου εἶνε τὰ βιβλία καὶ τὸ τετράδιά του, καὶ λέγει δυνατά).* — Ἐμπρός! Ἂς μελετήσωμε λιγάκι Ἄλγεβρα, ὡς νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

ΕΚΤΩΡ, *σιγά, πρὸς τὴν Ἔλλην καὶ τὸν Κώσταν.* — Ὦ! δῆτέ τον, τὸν ἐπιμελῆ, τὸν σοφό μας. . . Δὲν ἐννοεῖ οὔτε λεπτὸ νὰ χάσῃ!

ΕΛΛΗ, *δυσηρεστημένη, σιγανά.* — Δέν σ' ἀρέσει, αἴ;... Παρὰ νὰ κάθεται καὶ νὰ μὴν κάνῃ τίποτε σὰν κ' ἐμᾶς. . . Καὶ ἔπειτα, δὲν πειράζει κανένα ποὺ εἶνε καλὸς κ' ἐπιμελής.

ΑΝΔΡΕΑΣ, *σηκόνεται, ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὅπου ἐσημείωνεν εἰς ἕνα χαρτί* — Δέν το εὑρίσκω, αὐτὸ τὸ πρόβλημα. . . Ἂς δοῦμε, ὡς τόσο, τί μου ἔστειλε ἡ μαμμά, καὶ ἴσως ξεζαλισθῶ. . . *(Βγάζει ἕνα κλειδάκι ἀπὸ τὴν τσέπην του, ξεκλειδώνει ἕνα συρτάρι καὶ παίρνει ἀπὸ μέσα ἕνα κουτὶ τυλιγμένο μὲ χαρτί).* Ἂς το ἀνοίξωμε. . . *(Τὸ ἀνοίγει).* Ὡραιότατα κουφέτα!... Κόκκινα, μαβιά, ἄσπρα, κίτρινα... ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἴριδος. Ὦ! ποῦ νά τα φάγω ἐγὼ μονάχος μου, ὅλα αὐτά...

ΕΛΛΗ, *σιγανὰ πρὸς τὴν Μαρίαν.* — Πάντα καλὸ παιδί, ὁ καϊμένος. . . ἐνῷ ἐμεῖς. . .

ΑΝΔΡΕΑΣ, *σκυμμένος εἰς τὸ τραπέζι, σκεπάζων μὲ τὰ δύο χέρια τὰ αὐτιά του, διὰ νὰ δείξῃ τάχα ὅτι δὲν ἀκούει.*—Τὰ 2|3 τῶν 3|4 τῶν 5|6 τῶν 7|8 ἑνὸς ἀριθμοῦ, σὺν 293, πλὴν 217, ἰσοῦνται πρὸς 779. Ποῖος εἶνε ὁ ἀριθμὸς αὐτός; Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ. . . Μά. . . δὲν τον εὑρίσκω.

ΕΛΛΗ, *σύρουσα τὴν Μαρίαν ἀπὸ τὸ χέρι.* — Ὦ! δὲν θέλω νὰ μείνω πιὰ ἐγώ. . . Ἔλα μαζί μου. Ἔχεις βουλωμένα τ' αὐτιά του. Πᾶμε σιγά - σιγά. . .

(Τὰ ἀγόρια χειρονομοῦν θυμωμένα).

ΕΛΛΗ. — Ἔλα λοιπόν. . . μὲ τὲς μύτες τῶν ποδιῶν! *(Φεύγουν καὶ αἱ δύο.)*

ΕΛΛΗ, *ἐπιστρέφει τρέχουσα μετ' ὀλίγον.* — Ὅλο καὶ μελέτη, καϊμένε Ἀνδρέα! Θὰ ζαλισθῆς ἐπὶ τέλους! θὰ πονέσῃ τὸ κεφάλι σου!

ΑΝΔΡΕΑΣ, *ὑποκριτόμενος τὸν ἔκπληκτον.* — Ἄ! καλημέρα σας. Τόσο γρήγορα ἐτελειώσατε τὸ παιγνίδι σας κι' ἀνεβήκατε ἀπὸ τὸν κῆπον; . . .

ΜΑΡΙΑ, *μὲ τὰ βλέμματα πρὸς τὸ κουτί.* — Ἤσουνα σὲ γάμο, αἴ;...

ΑΝΔΡΕΑΣ, *μειδιῶν.* — Ὄχι. Ἡ μαμμά μου ἤτανε κουμπάρα 'ς ἕνα γάμο, καὶ μου ἔστειλε κουφέτα. Σᾶς ἀρέσουν αἴ; Καὶ στὰ δικά σας! *(Κλείει τὸ κουτὶ εἰς τὸ συρτάρι, καὶ βάζει τὸ κλειδὶ εἰς τὴν τσέπην του).* Τὸ βράδυ θὰ τα δώσω στὴ μαμμά σας, νὰ τα μοιράσῃ. *(Τὰ κορίτσια, ἀπογοητευμένα, ἀλληλοκυττάζονται Τὰ ἀγόρια ἀπὸ τὸν κρυψῶνά των, τοὺς κάμνουν νοήματα, σὰν νὰ λέγουν:* Καλὰ νὰ πάθετε!)

ΕΛΛΗ, *σύρουσα τὴν Μαρίαν ἀπὸ τὸ χέρι.* — Σ' ἀφίνομε νὰ μελετήσῃς τὴν Ἄλγεβράν σου. Πᾶμε, Μαρία! *(Ἐξέρχονται).*

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιῶργο, ξέρεις πόσα χρόνια εἶνε παντρεμένη ἡ μαμμά;

— Ὄχι.

— Ἐγὼ ξέρω, καὶ νὰ πῶς τὸ βρῆκα: 16 ἐτῶν ποὺ εἶσαι σύ, καὶ 14 ἡ Μαρίκα, κάνουν 30. καὶ 10 ἐγώ, κάνουν 40. καὶ 8 ὁ Φίλιπης. 48. καὶ 6 ὁ Μίμης = 54.

Ἀστεῖον ὑπὸ τῆς Γοργόφερης Ἐλπίδος

* * *

Τὸ *Κίτρινο Ντόμινο* στὴ μητέρα του:

— Ἄχ μαμμά μου! πότε θὰ τελειώσω τὸ σχολειὸ γιὰ νὰ κάψω τὰ βιβλία μου καὶ νὰ ξενοιάσω.

— Καλὲ τί λές, παιδί μου; Καὶ δέν τα δίνεις 'ς ἕνα πτωχὸ νὰ σε συγχωρᾷ;

— Ἄ, ὄχι, μαμά μου. Φθάνει ἐγὼ που κάνκα, Νὰ μὴν καοῦνε κι' ἄλλοι. . .

Βατάλη ὑπὸ τῆς Ζαππίδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ «ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ»

Ὁ «Σύλλογος πρὸς διάδοσιν Ὠφελίμων Βιβλίων» ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς ποιητικὴν συλλογὴν τοῦ κ. Ι. Παλέμη, γραμμένην ἐπίτηδες διὰ παιδία, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ πρῶτα βήματα». Τὸ βιβλιαράκι, εἶνε κομψότατον. γεμάτον εἰκόνας, χαρτόδετον (φρ. 1,50) ἢ χρυτόδετον (φρ. 2,50.) Τὰ δὲ ποιήματα. τὰ ὁποῖα περιέχει, — περὶ τὰ ἑξήντα, — εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς τα ἐπαινέσω, ἀφοῦ εἶνε ἔργα τόσον γνωστοῦ καὶ προσφιλοῦς εἰς τὴν νεολαίαν ποιητοῦ, τοῦ κ. Παλέμη, ἀρχαίου συνεργάτου τῆς Διαπλάσεως, ὁ ὁποῖος τοσάκις ἐτέρπνισε τὴν γλυκεῖαν του λύραν χάριν τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἄλλως τε ἐξ τῆς νέας συλλογῆς ἐδημοσίευσα ἤδη μερικὰ ποιήματα, ἐκ τῶν ὁποίων εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε καὶ περὶ τῶν ἄλλων, σκοπεύω δὲ νὰ δημοσιεύσω καὶ προσεχῶς. Τὸ βιβλίον σᾶς το συνιστῶ θερμότατα.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1905

Ὁ ἐφετεινὸς τόμος εἶνε ὁ *εἰκοστός.* Ἀρκετὰ μακρόβιον, βλέπετε, καὶ τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου, ἡ δὲ μακροβιότης εἶνε δείγμα ἐπιτυχίας. Τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου, ποικιλώτατον καὶ κομψότατον πάντοτε, ἀποτελεῖ ἀνάγνωσμα εὐχάριστον δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, καὶ ὡς τοιοῦτον τὸ συνιστῶ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν συνδρομητῶν μου. Ὁ ἐφετεινὸς τόμος, εἴπερ ποτε πλούσιος εἰς ὕλην καὶ εἰς εἰκόνας, ἔτυχε θερμοτέρας τῆς συνήθους ὑποδοχῆς καὶ πλησιάζει νὰ ἐξαντληθῇ. Ὁλίγα ἀντίτυπα μένουν, χρυσόδετα. πρὸς φρ. 5. Εὐχαρίστως στέλλω τὸ «Ἡμερολόγιον Σκόκου» πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον.

Μετὰ πάσης χαρᾶς ἀναγγέλλω σήμερον τὴν ἵδρυσιν δύο νέων Μικρῶν Συλλόγων πρὸς διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Ὁ εἷς ἐν Ἀθήναις ὀνομάζεται «ἡ Διάδοσις τῆς Διαπλάσεως» ὑπὸ πρόεδρον τὸν ἀγαπητόν μου *Τύλλον Ὀστίλλιον.* Ὁ ἄλλος, ἐν Ζακύνθῳ, ὀνομάζεται «Πατρὶς» καὶ ἱδρύθη ὑπὸ τῆς ἐνθουσιώδους καὶ δραστηρίας *Γοργόφερης Ἐλπίδος,* ἡ ὁποία βοηθουμένη ὑπὸ τῶν ἐκεῖ θερμῶν φίλων μου, ἑτοιμάζεται νὰ κάμῃ θαύματα. Ἐπίσης καὶ ἡ «Διάδοσις τῆς Διαπλάσεως» ὑπόσχεται πολλά. Ἐγὼ δὲ εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τοὺς Προέδρους καὶ τὰ μέλη διὰ τὰ ἐνδιαφέρον των. καὶ εὔχομαι πᾶσαν εὐδοκίμησιν εἰς τὰς εὐγενεῖς των ἐπιχειρήσεις.

Ἑλληνικὴ Νῆσος [ΕΕ], σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, τὸ ὁποῖον μὲ τόσην εὐγλωττίαν καὶ χάριν μοῦ περιγράφει ἡ ἐπιστολή σου. Βλέπω ὅτι ὑπογράφεις καὶ μὲ κόκκινην μελάνην σὰν τοὺς ἀρχαίους Δυτοκράτορας!

Νὰ καὶ ὁ *Γαλαξίας* [Ε] ποῦ εἶχε νὰ φανῇ τόσον καιρόν, μὲ μίαν χαριτωμένην σήμερον ἐπιστολήν. Μοῦ γράφει ὅτι ὁ πατέρας του θά του χρυσοδόσῃ εἰς ἀνάμνησιν τὸν τόμον, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ὡς Βραβεῖον εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων. Τί καλά!

Ἄλλος Χελιδὼν καὶ *Πτερωτὲ Πήγασε,* εἰς τὸν Χάρτην τῶν Λύσεων δὲν γράφονται παρὰ μόνον λύσεις, ὄχι Παιδικὰ Πνεύματα, οὔτε Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις. Ἔπειτα, ἡ προθεσμία διὰ τὴν ἀποστολὴν Ἀσκήσεων ἔληξε. Δέν το εἴδατε;

Νάρκισσε καὶ *Ἄδωνι,* σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ δι' ὅσα γράφετε. Χαίρω που ἔγιναν καλὰ αἱ ἀδελφαί σας καὶ εὔχομαι νὰ λείψῃ πλέον κάθε δυσάρεστον, διὰ νὰ μου γράφετε καὶ συχνά.

Δικέφαλε Ἀετὲ [ΕΕΕ]. ἔχω ὑπ' ὄψει μου τὰς δύο ὡραίας ἐπιστολάς σου, κ' ἐκείνην μὲ τὸ φαιδρὸν ποιηματάκι, καὶ τὴν ἄλλην ὅπου μου διηγεῖσαι τὴν ὑπόθεσιν τοῦ «Ἀετιδέως». Ἔλαβα καὶ τὴν σημείωσιν τῶν Εὐσήμων. (ἀλήθεια, ἐλπίζω ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι δὲν θαργήσουν νὰ μου στείλουν.)

Κυανῆ Πτέρυξ, τὸ δῶρόν σου διὰ τὸ ὁποῖον σ' εὐχαριστῶ, ἐχρησιμοποίησα διὰ νὰ δημοσιεύσω τὴν Μικρὰν Ἀγγελίαν σου. Δὲν ἐνόησα τί γράφεις περὶ ψευδωνύμου. Θέλεις νἀλλάξῃς; θέλεις νὰ σου εὕρω ἐγὼ ψευδώνυμον;

Δέν τὴν ἐδημοσίευσα, *Διακριθεῖσα Ἀρσακειᾶς* [ΕΕ], διότι τὸ ψευδώνυμον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐζήτεις ἀνταλλαγήν. δὲν ἦτο συνδρομητοῦ μου ἀλλὰ συνεργάτου μου, Ὡραῖα περιγράφεις τὴν παραζάλην σου ὅταν ἔλαβες τὸ διεκοῦν φύλλον, καὶ δὲν ἤξευρες ἀπὸ ποῦ νἀρχίσῃς νά το διαβάσῃς, ἕως ὅτου σοῦ ἦλθεν ἡ φωτεινὴ ἰδέα νἀρχίσῃς ἀπό. . . *τὴν ἀρχήν!*

Τὰ ἑξῆς ἀντιγράφω ἀπὸ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν τῆς *Ναυτοπούλας τοῦ Μεσολογγίου* [ΕΕΕ]: «Εἰς τὸ Ἀρσάκειον, τὴν ὥραν τοῦ ἐργοχείρου. ξεύρετε τί κάμνομεν; — "Ἐργόχειρον! θάπαντοῦτεν ὁ ἀλογοπαίκτης" Ἀναγνίας. — Ναί, βέβαια· ἀλλὰ μία μὴ ἐργαζομένη, ἀνέρχεται ἐπὶ τῆς ἕδρας καὶ ἀναγινώσκει εἰς ἐπήκοον ὅλων τόμους τῆς Διαπλάσεως. Τί χαρά! . . Τοὺς τόμους ἠτόρασε τὸ Σχολεῖον, κατεῖδον τὴν μεγίστην παιδευτικὴν δύναμιν τοῦ περιοδικοῦ σου. Εἴθε νὰ το μιμηθοῦν καὶ ἄλλα Σχολεῖα!»

Ὡραῖαι ἐπιστολαί μοῦ ἔγραψαν ἀκόμα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀθῆα τοῦ Πηλίου* [ΕΕ], *Παλλὰς* [ΕΕ], *Ζοφερὸς Μεσαίων* [ΕΕ], *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας* [Ε], *Ἀηδὼν τῆς Ἴδης* [Ε] καὶ *Ἐαρινὴ Νεφέλη* [Ε]. — Τὸ δὲ ξεσπάθωμα δίνει καὶ πέρνει!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἀνάμνησιν τῆς Καρύστου* (Δ.Ι.Χ. αὐτὸ μου ἤρεσεν· ὑποθέτω ὅτι ἡ Κάρυστος εἶνε πατρίς σου) *Παυσίλυπον Καρδίτσης* (Κ. Ν. ἰδοῦ αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμεῖς·) *Ἀνθοστόλιστον Χίον* (Ε. ἡ ὁποία δύο ἔτη εἶνε συνδρομήτριά μου, ἀλλὰ πρώτην φορὰν μου γράφει· διατί ἄργησε τόσον; ἀφοῦ μάλιστα τῆς ἄρέσει περισσότερον ἀπ' ὅλα τὰ Ἀλληλογραφία;) *Ὀρειχάλκινην Κόρην* (Ε. Τ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Ὠκύποδα Ἀχιλλέα* (Κ Π. αὐτό ποὺ εἶνε ἑλληνικόν· τί τὰ θέλεις τώρα τὰ παρισινά!) *Μυροβόλον Χίον* (διὰ τὴν μικρούλαν Π. Μ.) *Ἀναγεννημένην Ἐλπίδα* (Ο. Κ. τὸ ἄλλο δὲν ἦτο ἐλεύθερον·) καὶ *Κρανάην* (Π. Ν. Π.)

Ἀλλοιῶν ψευδωνύμων; *Ρεμβασμὸς* (ἄνευ ἀρχικῶν· ἂς ἐλπίσω ὅτι αὐτὸ θά το χρησιμοποιήσῃς. . . *περισσότερον ἀπὸ μίαν φορὰν·*) *Δεσβιακὸς Οὐρανὸς* (+: ! νὰ πού σου γίνεται τὸ χατῆρι· [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Κυμαζίουσα Σημαία* (Βραβεῖον ἔστειλα· χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) καὶ *Ναυτοπούλα τοῦ Αἰγαίου* (ἐννοεῖται ὅτι θὰ εἶσαι ὅπως πρῶτα· δὲν σημαίνει τίποτε ἂν τὸ φύλλον δὲν θὰ ἔρχεται πλέον εἰς τὸνομά σου· χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Νυκτοφύλαξ* μὲ τὴν *Ρέαν Σιλβίαν, Φίλημα Σκιᾶς, Ὀχρὰν Ἀκτῖνα* καὶ *Πτωχικὴν Καλύβην·* — ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* μὲ τὸ *Ἔλατον τοῦ Ἀέτου, Πρίγκιπα Τζάλμαν, Νάρκισσον, Φαληρικὴν Δρωσιὰν* καὶ *Μικρὸν Πειρακτήριον·* — ὁ *Πρίγκιψ Τζάλμας* μὲ τὴν *Δατάνιαν, Ρέαν Σιλβίαν, Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Ἄνθος Ἐλπίδος·* — ἡ *Γοργόφερη Ἐλπὶς* μὲ τὸ *Κοκκινοπίπερο, Ἀγνὴν Ψυχήν, Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ, Πίθηκον τοῦ Βορνέου* καὶ *Ζακυνθινὸ Ἀεράκι·* — ἡ *Δωρὶς Παρθένος* μὲ τὸ *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ* — ὁ *Μακρολαίμης* μὲ τὴν *Λευκὴν Νύκτα, Πτωχικὴν Καλύβην, Ὀχρὸν Ἀμάραντον, Εὐυθρὰν Νίκην* καὶ *Πάντα Γελαστήν·* — ὁ *Μικρὸς Ναύαρχος* μὲ τὴν *Βαρυαλγοῦσαν* *Ὀρφανὴν* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν* · ἡ *Χαρὰ τῶν Γονέων* μὲ τὴν *Χωρικὴν* τῆς *Ἐλβετίας, Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας, Γνησίαν Ἑλληνόπαιδα* καὶ *Ἀμαρυλλίδα·* — ὁ *Ὑπερήφανος Νέος* μὲ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Νῆσον τῶν Σειρήνων, Αἱμοσταγῆ Χρωστῆρα* καὶ *Ἀργοναυτικὴν Ἐκστρατείαν·* — ἡ *Λατάνια* μὲ τὸ *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως, Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας, Ζαππίδα* καὶ *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας·* — ἡ *Ὀπταστία Παραδείσου* μὲ τὴν *Ἀνασσαν Ἑλλάδα, Μαγευμένην Ἀκροθαλασσιάν, Ῥοδοδάκτυλον Ἠώ, Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* καὶ *Μαῦρον Ἀετόν* — ὁ *Πύργος τῆς*

Πέτρας μὲ τὸν *Τριπτόλεμον*, *Παραδείσιον Πτηνόν*, *Χωρικὴν Ρουμελίδα*, *Ἠλεκτρικὸν Σιδηρόδρομον* καὶ *Νύμφην τῆς Προποντίδος*· — ἡ *Ὠχρὰ Ἀκτὶς* μὲ τὸ *Ἄλυτον Αἴνιγμα*, *Αὔραν τοῦ Ζαππείου*, *Ἀχαΐαν* καὶ *Κυρίαν* μὲ τὰς *Καμελίας*· — ἡ *Αὔρα τῆς Ἀγοίξεως* μὲ τὴν *Χιάκην*, *Ἡρώδα*, *Εὐανδρον*, *Ἤπειρον*, *Γοργόφτερην Ἐλπίδα*, *Χαριτωμένο Ἄγγελούδι* καὶ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*· — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὴν *Ροδίζουσαν Αὐγήν*, *Νεγιστέα*, *Ἀγροτικὴν Χαράν*, *Μεσημβρινὴν Ἀκτῖνα* καὶ *Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα* — τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸ *Νεφέλωστο Κολοκύθι*, *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*, *Νυκτοκόρακα* καὶ *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ* — ὁ *Ἕλλην Ἀθλητὴς* μὲ τὴν *Χλόην*, *Πάντα Γελαστήν*, *Κυρίαν Τρίχα*, *Τράγκα*, *Ροδοδάκτυλον Ἠὼ* καὶ *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανήν*.

Τῶν καθυστεροῦντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μικρὸν Βυρσοδέψην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπάθωμα σήμερον· ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν τῆς νέας μου φίλης·) *Χιονισμένην Κούκλαν* (ἔστειλα· τὸ ψευδώνυμον ἐνεκρίθη· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός*, *Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ* (ἔστειλα· εὔχομαι καλὰς προόδους εἰς τὸ Ἀρσάκειον·) *Βράχον τοῦ Φαλήρου* (δι' ὅλα αὐτὰ σὲ συγχαίρω· ἀλλά, καθὼς γνωρίζεις, μόνον διασήμων συγγραφέων μυθιστορήματα δημοσιεύω· ἂν γίνῃς τοιοῦτος καὶ σὺ μίαν ἡμέραν, τότε εὐχάριστος· πρὸς τὸ παρὸν μόνον συνδρομητής μου εἰμπορεῖς νὰ εἶσαι·) *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις·) *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας* ([ΕΕ] ὕστερ' ἀπὸ τόσο κινίνο, αὐτὰ τὰ δύο Εὔσημα θὰ σε κάμουν. ἐλπίζω, ἐντελῶς καλά·) *Σερενάταν τοῦ Σούμπερ* ([ΕΕ] διὰ τὰς ἐξ Ἀθηνῶν ἐνευφήμους σου· ἀλλὰ νὰ ἔλθῃς καὶ νὰ μὴ σε ἰδῶ, αὐτὸ δὲν το περίμενα ποτέ· ἂς εἶνε, τὴν ἄνοιξιν θὰ με ἱκανοποιήσῃς·) *Μαθητὴν Δραγατσείου* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Γιάννην Μάστορη* (εὐχαριστῶ· ἔστειλα·) *Σπίνον* (ἄχ, αὐτὰ τὰ μαθήματα! . . .) *Θεοδίτην* (εὔχομαι νὰ μου ἀναγγείλῃς γρήγορα ὅτι ἔγιναν ἐπιμελεῖς οἱ ἀνεψιοί σ' ἐκριθήσαν ἄξιοι ψευδωνύμου·) *Ξενιτεμένο Ἑλληνόπουλο* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ περιμένω·) *Κυρίαν Σκαφαλόστραν* ([ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· ἔγινε καλὰ ἡ Λουκία;) *Ὀπτασίαν Παραδείσου* ([Ε], ἡ ὁποία, μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας, κατώρθωσε καὶ αὐ ἡ νὰ γίνῃ Πράκτωρ μου· τί χαρά!) *Μακρολαίμην* (τί νὰ γίνῃ! εἰμποροῦν νὰ λείψουν τὰ μαθήματαί σ' αὐτὸ καὶ ὁ Σπίνος μοῦ γράφει σήμερον τόσον ὀλίγα· καίμενο καλοκαιράκι, ἔ;) *Ἄγγελον τῆς Νίκης* ([Ε] βραβεῖον ἔστειλα· ἐλπίζω ὅτι ἐπέτυχες εἰς τὰς ἐξετάσεις, καὶ ἤδη προσελήφθης·) *Λευκὴν Νύκτα* (ἔστειλα·) *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* (σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου·) *Πεπρωμένον* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· βραβεῖον ἔστειλα·) *Συνιλιανὸν Θεολογίαν* (εὐχαριστῶ πολύ, καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ ἀριθμὸς θαύξῃς·) *Φαιδίμην* (ἡ καίμενη ἡ ἀδελφή σου! τώρα πῶς εἶνες;) *Γλωσσοκοπάναν* ([ΕΕ] ἀνέγνωσα ὅλας αὐτὰς τὰς περιπετείας καὶ εἶδα ὅτι εἶχες δίκαιον·) *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν* ([ΕΕΕ] ὡραιότατα ὅσα γράφεις καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ·) *Τζάμον Ἀνακατωμένον* (καὶ· ἀλλὰ νὰ μου γράφῃς πιὸ συχνά·) *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς* (τὸ ὁποῖον θαγράφῃ καὶ τὸ Σῆμα, διὰ νὰ εἶνε *τέλειος* συνδρομητής·) *Βασιλέα τῶν Μαύρων* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· δυστυχῶς, πρὸς τὸ παρόν, αὐξησις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ ἄνευ αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς· καὶ τοῦτο ἴσως θὰ ἦτο βαρὺ διὰ τοὺς περισσοτέρους·) *Μικρούτσικον* ([ΕΕ] τί ὡραία ζωγραφίτσα! τὴν ἐθαύμασα πολύ·) *Τριπτόλεμον*, *Νυκτοκόρακα*, *Τετράφυλλο Τριφύλλι* (ἂν ἔχῃς τύχη, γιατί ὄχι;) *Νυκτοφύλακα*, *Κεφιάρχον τῆς Θαλάσσης* (ἔχει καλῶς·) *Ροδάπην* (φίλησε μου τ' ἀδελφάκια·) *Ἑκάτην*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Δεκεμβρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως

Ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς καὶ τῆς ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ 1905 μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων καὶ μὲ τὰ λοιπὰ προνόμια, — συμφώνως πρὸς τὴν Προκήρυξιν τοῦ 49ου φυλλαδίου, — λήγει τὴν 15 Ἰανουαρίου.

⁂

Τὸ ἀσφαλέστερον μέσον ἀποστολῆς χρημάτων εἶνε ἡ Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή. Μόνον ἀπὸ μέρη ὅπου τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα δὲν ἐκδίδουν ἐπιταγάς, ὁ συνδρομητὴς δύναται νὰ στείλῃ τὴν συνδρομήν του εἰς χαρτονομίσματα ἑλληνικὰ ὁ ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, καὶ εἰς χαρτονομίσματα οἱουδήποτε Κράτους ὁ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, καθὼς καὶ εἰς τοκομερίδια τῶν ἑλληνικῶν δανείων ἢ τραπεζιτικὴν ἐπιταγὴν ἐπὶ Παρισίων, — ἐσώκλειστα πάντοτε ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, μὲ πέντε σφραγίδας.

⁂

Ποσὰ μὴ ὑπερβαίνοντα τὸ 1 φράγκον εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους. Μόνον ἐκ μερῶν τῆς Τουρκίας ὅπου δὲν ὑπάρχουν ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, εἶνε δεκτὰ καὶ μεγαλήτερα ποσὰ εἰς ὀθωμανικὰ γραμμα-όσημα· ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπολογίζῃ τις 5 γρόσια δι' ἓν φράγκον ὅταν στέλλῃ ὀθωμανικὸ γραμματόσημα τοῦ ἐσωτερικοῦ, καὶ 7 γρόσια δι' ἓν φράγκον ὅταν στέλλῃ ὀθωμαν. γραμματόσημα τοῦ ἐξωτερικοῦ.

⁂

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1904 ἢ καὶ οἱονδήποτε ἄλλον τόμον, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, εἰδοποιοῦνται νὰ στείλουν τὴν παραγγελίαν των πρὸ τῆς **1ης Ἰανουαρίου**, διότι κατόπι τὰ παλαιὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως θὰ τιμῶνται ἤδη λεπτὰ 15 ἕνας μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ λεπτὰ 20. — Τὰ ζητούμενα φυλλάδια πρέπει νὰ ὁρίζωνται ἀκριβῶς διὰ τοῦ ἀριθμοῦ των καὶ τοῦ ἔτους (ἄνευ ἡμερομηνίας), νὰ συνακολουθῆται δὲ καὶ τὸ ἀντίτιμον, διότι παραγγελίαι περὶ ἀποστολῆς φύλλων ἄνευ τοῦ ἀντιτίμου δὲν ἐκτελοῦνται.

⁂

Ἐπίσης εἰδοποιοῦνται ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ συμπληρώσουν ἢ νὰ πλουτίσουν τὴν σειρὰν τῶν τόμων των, ὅτι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου οἱ πολλοὶ τόμοι τῆς Α' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς θαντιμῶνται εἰς δραχ. 2,50, διότι πλησιάζουν νὰ ἐξαντληθοῦν. Ὡσαύτως συμφέρον των εἶνε νὰ κάμουν τὰς παραγγελίας των πρὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου.

⁂

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐγγραφῶν καὶ τῶν ἀνανεώσεων, ὑπενθυμίζομεν καὶ τὸ Σῆμα. Μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς εὐκόλως εἶνε νὰ συναποστέλλουν καὶ τὸ ἀντίτιμον τοῦ Σήματος, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσουν τὸ ὡραῖον τοῦτο καὶ διακριτικὸν κόσμημα τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως.

⁂

Παρακαλοῦνται οἱ μετὰ τῆς Διαπλάσεως ἀλληλογραφοῦντες, νὰ κάμνουν τὰς ἐπιστολάς των ὅσῳ τὸ δυνατὸν συντομωτέρας, κατὰ τοὺς μῆνας τούτους τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐπιστολῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δέ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Φεβρουαρίου

Ὁ χάρης τῶν λύσεων, ἐπί τοῦ ἀποίου θέσει νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

17. Λεξίγριφος.

Θηρίον μ' Ἀργοναύτην συνηνώθη
Κι' ἀρχαῖος βασιλεὺς ἐρανεφώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνιδέα τοῦ Καφχιδοῦ

18. Μεταγραμματισμὸς μετ' Ἀναγραμματισμοῦ.

Σβύνω Τῶτα, βάζω Ἄλφα
Καὶ τὸ ἀναγραμματίζω,
Κι' ἀπὸ μυθικὸν τι Τέρας
Κοπτερόν τι σχηματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἵππου

19. Αἴνιγμα.

Εἶμαι νόμισμα μικρόν,
Μὰ καὶ κάτι χρονικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πτωχικῆς Καλύβης

20. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτ. μυθικὸν Βασιλέα.
★ + ★ = Πρόθεσις.
★ ★ + ★ ★ = Νῆσος Αἰγαίου.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Πλανήτης.
★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Ἡμέρα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Ψυχῆς

21. Ἐπιγραφή.

ΜΕΓΗ
ΓΟΙΟ
ΠΑΝΟ
ΝΥΟΝ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρόφυτος Οὐρανοῦ

22. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 1 7 4	=	Βασιλεύς.
2 1 6 3	=	Ζῷον.
3 4 1 5 1 4	=	Προφήτης.
4 1 6 7 4	=	Φυσικὸν φαινόμενον.
5 4 7 4	=	Ἐπίθετον.
6 1 5 7 4	=	Βασιλεύς.
7 6 2 1	=	Βασίλισσα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ταπεινὸν Γιασεμί

23-24. Λογοπαίγνια.

1. — Λύτος ἔτρωγε πόδι προβάτου, καὶ τὸ πόδι ἦτον ἵππου. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό;

2. — Τί παπᾶ ἔχουν οἱ Γάλλοι;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γοργόφτερης Ἐλπίδος

25. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν χρονικὴν μονάδα, τὰ δὲ δεύτερα ὄνομα μηνός:

1, Ἀντωνυμία κατὰ πληθυντικόν. 2, Μέρος περίφρακτον. 3, Βυζαντινὴ Αὐτοκράτειρα. 4, Πόλις ὁλλανδική. 5, Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειρσίως

27. Ἑλλιποσύμφωνον.

α - εο - αιο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατειρακ

16. Γρῖφος.

Θ πᾶς
Θ Θ πᾶς πᾶς
Ἵππος I
Θ Θ πᾶς πᾶς
Θ πᾶς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄσκηρου Ἀράπη

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Αἱ λέξεις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω δελτάρια εἰκονογραφημένα καὶ γραμματόσημα πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς καὶ ταχεῖα. — Michel Ch. Hannas, Nicolsie (Chypre.) (E, 6)

Παύω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν ἕνεκα ἀσχολιῶν μου. — Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ. (E, 7)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Démétre Pollakis, Petit National Han, 7, Galata, Constantinople. (E, 8)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1904